

Interjú Dr. Baccilivel

Seattle – Transformational Talk Radio

Interjúalany: John Czingula, a „From Utopia to the American Dream” című könyv szerzője

Dr. Baccili: Mai vendégem John Czingula, aki a *From Utopia to the American Dream* című könyvével csatlakozik hozzánk. John, nagyszerű, hogy itt vagy velünk! Üdvözöllek a műsorban!

John Czingula: Nagyon szépen köszönöm.

Dr. Baccili: Ez egy rendkívüli történet. Egy valódi ébredés története, és azt hiszem, nagyon fontos üzenetet hordoz a mai kor számára is. Szeretném megkérdezni: ahonnan most visszatekintesz, milyen kihívásokkal és akadályokkal kellett megküzdened ahhoz, hogy eljuss ehhez a pillanathoz?

John Czingula: Gyakorlatilag mindent leküzdöttem, amit magam mögött hagytam, amikor az Egyesült Államokba érkeztem. Most már nyugdíjas vagyok. Megírtam a könyvemet, és elmeséltem az életem történetét egészen a gyermekkoromtól kezdve. Hároméves koromban indul a történet, majd végigvezet a második világháborún és az orosz megszálláson is, ami nagyon hasonlít ahhoz, amit ma hallunk és látunk.

Nem mondanám, hogy különösebben szerencsés voltam, de az Egyesült Államok... nos, Magyarországon a forradalom előtt, alatt és után mindig azt mondták: **Amerika maga a mennyország.**

Amikor megérkeztem, négy héten belül ösztöndíjat kaptam a Wabash College-ba, Indianában. Elvégeztem a főiskolát, majd Kaliforniába kerültem, és négy-öt hónapon belül televíziós szerepeket kaptam.

Egyszerűen nem hittem el, hogy ez velem megtörténhet.

Dr. Baccili: Arról szeretnék beszélni veled, ami igazán megérintett abból, amit az előbb mondtál. A szüleim és a családom évtizedeken át mesélték nekünk, gyerekeknek, milyen érzés volt megpillantani azt a gyönyörű hölgyet, amikor a hajó közeledett hozzá. Neked milyen volt ez a pillanat?

John Czingula: Valahányszor szóba kerül ez az emlék, könnybe lábad a szemem.

Kétezeren voltunk a hajón, a *General M. Nelson Walker* nevű amerikai haditengerészeti szállítóhajón. A kapitány magyar származású volt, az amerikai haditengerészet tisztje, és a hangszórón keresztül beszélt hozzánk.

Az időjárás rettenetes volt. Februárban senkinek sem ajánlanám, hogy átkeljen az Atlanti-óceánon. Borzalmas volt. De hála Istennek, eljutottunk odáig.

Körülbelül két nappal New York előtt, napkeltekor észrevettem, hogy a hajó lassítani kezd. Lassan, nagyon lassan valami kiemelkedett a vízből.

Először csak a **Szabadság-szobor fáklyáját** láttuk.

Aztán egyre nagyobb része vált láthatóvá, míg végül az egész szobor ott állt előttünk.

Ha valaha láttál már kétezer embert sírni egyszerre...
Ez egyszerűen leírhatatlan.
Soha, de soha nem fogom elfelejteni.
Még most is könnybe lábad a szemem, amikor erről beszélek.
Ezután megláttuk New York kikötőjét és mindazt, ami körülöttünk volt. Olyan élmény volt, amelyet az ember egész életében magával visz.
Amikor Kaliforniába érkeztem, számomra Amerika még mindig a mennyország volt.
Az első karácsonyi szünetben, amikor már a főiskolára jártam, visszamentem New Yorkba, és felmentem a Szabadság-szobor tetejére.
El tudod képzelni?
Akkoriban még fel lehetett menni oda.
Ez most igazán megérintette a szívemet.
Körülbelül tizenöt évvel azután, hogy 1956-ban elhagytam Magyarországot, először tértem vissza, hogy meglátogassam a szüleimet.
Fantasztikus érzés volt.
És képzeld el, az utcán letartóztattak.
Nem volt joguk hozzá, mégis megtették, és három órán keresztül kihallgattak.

Dr. Baccili: Hogyan látod ma az amerikai álmot? Mit jelent számodra innen, ahol most vagy?

John Czingula: Én magam vagyok az amerikai álom egyik eredménye.
Most 86 éves vagyok, és úgy érzem, szinte mindent megvalósítottam, amit szerettem volna.
Vállalkozó voltam, körülbelül húsz különböző vállalkozást indítottam, és az utolsó igazán sikeres lett.
A napenergia területén dolgoztunk. Én indítottam el a vállalkozást, és az volt az álmom, hogy **a Nap energiájából gőzt állítsunk elő.**
Három év munkájába és rengeteg mérnöki fejlesztésbe került, valamint nagy segítséget kaptunk az Egyesült Államok Nemzeti Megújulóenergia-laboratóriumától.
Végül sikerült gőzt előállítanunk, a gőzzel turbinát hajtottunk meg, és villamos energiát termeltünk.
Ezt az energiát a meglévő elektromos szolgáltatóknak értékesítettük.
Ez hozta meg számomra azt a sikert, amely végül lehetővé tette a nyugdíjba vonulást.

Dr. Baccili: Természetesen! (Nevet.) Gratulálok!

John Czingula: Most viszont a könyvemmel foglalkozom.
Sőt, éppen ezt akartam megemlíteni: a könyvet jelenleg **magyarra fordítják!**
A Debreceni Egyetem – Magyarország második legnagyobb városában – megkérdezte, hogy lefordíthatják-e és kiadhatják-e a könyvet.
Amikor ezt megtudtam, szó szerint le voltam nyűgözve.

Dr. Baccili: Hát persze! Micsoda megtiszteltetés!

John Czingula: Ó, igen! Azt mondták, azért tartják különösen érdekesnek a könyvet, mert senki nem írt még olyan történetet, amely **hároméves kortól egészen két évvel ezelőttiig,**

egy egész életen át követi valakinek az életét – a magyarországi gyermekkorától az Egyesült Államokban leélt életéig.

Emlékszem, talán négyéves lehettem, amikor édesanyám és édesapám templomba mentek. Elhaladtunk egy katolikus templom mellett, amely a református templomhoz tartozott, és a templom előtt fekete egyenruhás embereket láttam, akik másokat ütlegettek, akik nem viseltek egyenruhát.

Később tudtam meg, hogy zsidó embereket hurcoltak oda, és azért ütötték őket, hogy gyorsabban dolgozzanak a templom udvarának megtisztításán.

Ezt soha nem felejtettem el.

A könyvben is írok erről.

Szörnyű volt. Egyszerűen szörnyű.

És amikor most azt látom, ami Ukrajnában történik, újra eszembe jut mindez.

John Czingula: A kommunizmusban nem tudtam volna sikeres lenni.

Jelentkeztem a Film- és Színházművészeti Egyetemre, és fel is vettek. Három vizsgán kellett megfelelnem, és mindhárom alkalommal sikerrel jártam.

Aztán egyszer csak, még szeptember előtt, kaptam egy levelet, amelyben közölték, hogy politikailag...

Nos, egyszerűen **nem voltam megfelelő**.

Az édesapám nem volt párttag, és abban az időben az egyetemre felvettek többségének a szülei párttagok voltak.

Ugyanez történt velem már a középiskolában is. Eleinte egy műszaki középiskolába jártam volna, de mire jelentkeztem, már betelt a létszám.

Dr. Baccili: John, köszönöm, hogy ma itt voltál velünk.

John Czingula: Kérem, mondja el a nézőknek a honlapom címét, és azt is, hogyan szerezhetik meg a könyvet!

John Czingula: A honlapom ismét: **DREAMUSA.NET**, a könyv pedig az Amazonon kapható.

Dr. Baccili: Rendben. Még egy utolsó kérdés. Mi az a személyes üzenet, amit szeretnél átadni nekünk? Mit szeretnél, hogy magunkkal vigyünk ebből a beszélgetésből?

John Czingula: Ha már az álmomról beszélünk, nagyon szeretném, ha **ebből a könyvből film készülne**.

Dr. Baccili: Én is nagyon szeretném, hogy ez megvalósuljon!

John Czingula: Tizenöt évig színészként kerestem a kenyeremet Hollywoodban, de soha nem sikerült saját televíziós sorozathoz jutnom. Akkoriban ez jelentette az egyik lépcsőfokot a filmes karrier felé.

Nagyon szépen köszönöm!

Dr. Baccili: Én köszönöm neked!

És köszönöm mindenkinek, hogy velünk tartott. Ez egy lenyűgöző, rendkívüli könyv, amely emlékeztet bennünket arra, mit jelent valójában az amerikai álom, mit jelent a reményt tettekre váltani, és mi rejlik azoknak az embereknek a szívében, akik erre a földre lépnek, és felismerik a benne rejlő lehetőségeket.

És egy napon talán ez a lehetőség mindenki számára elérhető lesz – függetlenül attól, hogyan néz ki, honnan származik, milyen vallást vagy spirituális utat követ, és milyen a bőrszíne.

Köszönöm, hogy velünk tartottatok, és hogy bekapcsolódtatok a műsorba!